

ಓದುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಕಲಿಕೆ : ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಯೋಗಗಳು

Reading and Learning My Experiments in my Village School

ಹೇಮರಾಜ್ ಭಟ್

ಉತ್ತರಾಖಂಡ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯು ನವೆಂಬರ್ 2006 ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು 2005 ರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಮಾರ್ಗಸೂಚಿಗಳನ್ವಯ ತಯಾರಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತು. ಇದರ ಭಾಗವಾಗಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಲಾದ ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತು ಲೇಖಕರ ತಂಡದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು. “ಹಸಿ-ಖುಷಿ” (ನಗು-ಸಂತೋಷ) ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ನಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕವು ಹಿಂದೀ, ಗಣಿತ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಸಂಯುಕ್ತ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ತಂಡದಲ್ಲಿ ಗಣಿತ ಹಾಗೂ ಹಿಂದೀ ವಿಷಯಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದರು, ಆದರೆ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ “ಸಂಯುಕ್ತ” ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವು ನಮಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸವಾಲಿನದಾಗಿತ್ತು.

ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವು ವರ್ಣಮಾಲೆಯಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಬದಲಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಪದಗಳು/ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗವೊಂದನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬದಲಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಲು ಮತ್ತು ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದ್ದು ಆನಂತರ ಚಿತ್ರ ವಿವರಣೆ ಹಾಗೂ ಪದಗಳ ಓದಿಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಲಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಮಕ್ಕಳು ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುವುದನ್ನು ಕಲಿತ ನಂತರ ಅದೇ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಈ ಹಿಂದೆ ತರಗತಿ ಒಂದರ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ 6 ರಿಂದ 8 ಪುಟಗಳನ್ನು ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳು ಹಾಗೂ ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಮೀಸಲಿಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ವರ್ಣಮಾಲೆಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮುರಿಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಲಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶಿಕ್ಷಕನಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಮಕ್ಕಳು ನೇರವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಓದಬಲ್ಲರು ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೇ? ಈ ಕುರಿತು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತಾಕಲಾಟ ಮುಂದುವರೆದಿತ್ತು.

ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತತ್ವಗಳ ಸೃಷ್ಟಿ

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, “ಮಗು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಲಿಯುತ್ತದೆ” ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮಗುವಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ

ಹಾಗೂ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರು ಅದನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನ ಜನರಿಂದ ಬಹಳ ಬೇಗ ಎರಡು-ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಹೇಳುವ ಜೊತೆಗೆ ಇತರರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಪರಿಶ್ರಮದ ನಂತರವೂ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಗತ್ಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಪದಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತೇವೆ. ಯಾವುದೇ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಮಗು ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಬೇಕಾದ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲಭೂತ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳಿವೆ. ಅವೆಂದರೆ ಆಲಿಸುವುದು, ಮಾತನಾಡುವುದು, ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದು. ಇವು ಭಾಷಾಕಲಿಕೆಯ ಬೇರುಗಳೆನ್ನಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವಾಗ ನಾವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಆಲಿಸಲು ಮತ್ತು ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಆ ನಂತರ ಓದುವುದನ್ನು ಹಾಗೂ ಕೊನೆಗೆ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಬಹುತೇಕ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಮೊದಲು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪೆನ್ಸಿಲ್ ಅನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳು ತಮಗೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರಣವಿಲ್ಲದ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮಕ್ಕಳು ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಹೆಣಗುವ ಮೊದಲು ಪದಗಳನ್ನು ಓದಲು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಈ ಚಿಂತನೆಗಳು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದವು. ಶಿಕ್ಷಕರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಹಲವು ಲೇಖನಗಳು ಸಹ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕವಾದವು. ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಓದಿನ ಹವ್ಯಾಸದ ಬಗೆಗೆ ನನಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸಿತು. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆಯುವ ಮುಂಚೆ ನಮಗೆ ನೀಡಲಾದ ಪೂರ್ವಭಾವಿ ತರಬೇತಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರು ಹೇಗೆ ಪೂರ್ಣದಿಂದ ಭಾಗದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಪದಗಳಿಂದ ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆವು. ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಮೂಡಿಸುವುದು ಸುಲಭ ಹಾಗೂ ಆ ನಂತರ ವರ್ಣಮಾಲೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಚಿತ್ರ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ ಅಥವಾ ವಿವರಣೆಯು ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತ. ಯಾವುದೇ ಮಗು ಅಥವಾ ದೊಡ್ಡವರು ಹಸು, ಗುಬ್ಬಿ ಅಥವಾ ಬಸ್ಸಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪದದ ಚಿತ್ರವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಂತರ ಅವರು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಕೊಂಬು, ಕಾಲು, ಕಿವಿ, ಮೂಗು, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ಪರಿಚಯಿಸಿದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಹಸುವಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಮಗು ಹಸುವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಂತರ ಅದರ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಓದುವಾಗ ನಾವು ಇಡೀ ಪದವನ್ನು ಓದುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಪದ ಅದಷ್ಟೇ ಉದ್ದವಾಗಿರಲಿ ನಾವು ಆ ಪದದ ಪ್ರತಿ ಭಾಗವನ್ನೂ ಓದುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಪದದ ಆರಂಭದ ಕೆಲವು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಓದಿ, ಪದವನ್ನು ಊಹಿಸಿ ಅಥವಾ ಗ್ರಹಿಸಿ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಆ ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ನಮಗೆ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಾವು ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವಾಗ ಅಕ್ಷರಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಹಲವು ಬಾರಿ ಇಡೀ ಪದವನ್ನು ಪುಟ್ಟ-ಪುಟ್ಟ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಭಾಗಗಳಾಗಿ

ಓದಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡೆವು.

ಈ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪರಿಚಯವಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಓದಲು ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಮೊದಲು ನಾನು ಪದಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಹಿಂದೀ ಪದಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಹಿಂದೀ ಮತ್ತು ಗರ್ವಾಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪದಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯ್ತು. ಈ ಎಲ್ಲ ಪದಗಳೂ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿದ್ದವು (ಆ ಪದಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಲೇಖನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ).

ಈ ಪದಗಳನ್ನು ನಾನು A4 ಹಾಳೆಯ ಎರಡೂ ಬದಿಯಲ್ಲಿ 28 ಫಾಂಟ್ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಟೈಪ್ ಮಾಡಿ ಮುದ್ರಿತ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಗರಿಷ್ಠ 20 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದರು. ನಾನು 20 ಮುದ್ರಿತ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಹಾಳಾಗದೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಇರುವಂತೆ ಲ್ಯಾಮಿನೇಟ್ ಮಾಡಿಸಿದೆ.

ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ನಾನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ಭಾಗ ಮಾಡಿದೆ. ಒಂದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ 3, 4 ಮತ್ತು 5 ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಓದಲು ಬಾರದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ 5 ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೂ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಬಾರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಇದ್ದರು. ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಓದುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಅನುಭವದ ಕೊರತೆ ಇತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚು ವಯೋಮಾನದ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ತರಗತಿಯ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದೆ. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ ಬಹುತೇಕ ಮಕ್ಕಳು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ವಯೋಮಾನದವರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಅಭ್ಯಾಸ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು. ಯಾರಿಗೂ ಪದಗಳನ್ನು ಓದಲು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಈ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು. ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬರೆದಾಗ ಅವರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದರು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ ನಾನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ಪದಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ನಾನು ಪದಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನನ್ನು ಅನುಕರಿಸಿ ಆಯಾ ಪದದ ಮೇಲೆ ಬೆರಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಉಚ್ಚರಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ನಾವು ಪದಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಮೇಕೆಗಳು, ಮರಗಳು, ಕವ್ವೆಗಳು, ಎಮ್ಮೆಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪದಗಳು ಬಂದಾಗ ನಾವು ಸಾಂದರ್ಭಿಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಎರಡು ಅಥವಾ ಮೂರು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವ ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಪದಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ನನಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ನಾನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಪದವನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ ತೋರಿಸಲು ಹೇಳಿದೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ನಂತರ ಅವರು ಪದಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರು. 3 ರಿಂದ 5 ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾರದ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ಮೂರರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಪದಗಳನ್ನೂ ಓದಲು ಸಮರ್ಥರಾದರು. ಒಂದು ಮತ್ತು ಎರಡನೇ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಜೊತೆ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೀರ್ಘಕಾಲದವರೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ಪದಗಳನ್ನು ಓದಲು ಹೇಳಿದಾಗ ನಾನು ಅಕ್ಷರಗಳಿಗೂ ಒತ್ತುನೀಡಿ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಅಕ್ಷರ ಮತ್ತು ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಒತ್ತುನೀಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು

ಮಕ್ಕಳು ಪುನರಾವರ್ತಿಸುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಗಳು ಹೇಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಸಲು ನಾನು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಚಿತ್ರ: ಹೇಮರಾಜ್ ಒಂದು ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಮೌಖಿಕ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಇರುವುದು.

ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡೆ. ಮಕ್ಕಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಚೀಟಿಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗು ತನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಧರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹೆಸರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತಿದಿನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಂದು ದಿವಸ ನಾನು ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಚೀಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಡಬ್ಬವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದೆ. ಈ ಡಬ್ಬದಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು. ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತು ಹಿಡಿಯಲಾರದ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿನ ಚೀಟಿಯನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಅಭ್ಯಾಸವು ನಾವು ಸರಿಯಾದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಿತು.

ನಾನು ಮತ್ತೇನು ಮಾಡಿದೆ? ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಳೆಯ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ನಿಯತಕಾಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕಪ್ಪುಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆದು ನಂತರ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿ ಅಕ್ಷರಗಳಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಹೆಸರು Jaipal ಆಗಿದ್ದಲ್ಲಿ Jai + Pal ಎಂದು ಎರಡು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ಬರೆದು ನಂತರ J, A, I ಹಾಗೂ P, A, L ಎಂದು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. Jaipal ತನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತನಗೆ ನೀಡಲಾದ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ವೃತ್ತ ಹಾಕಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತಮಗೆ ನೀಡಲಾದ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿ ವೃತ್ತ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನೀಡಲಾದ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಇಡೀ ಹೆಸರು ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ಇಡೀ ಪದಕ್ಕೆ ವೃತ್ತ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪದಗಳಿಂದ ಅಕ್ಷರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದೆ.

ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಗಳ ಬಳಕೆಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡುವ ಜೊತೆಗೆ ಅವು ಹೇಗೆ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಲಾಯಿತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ “ಪ + ಆ = ಪಾ, ಲ + ಅ = ಲ”, ಇತ್ಯಾದಿ. ಹಾಗೆಯೇ “ಕೆ”, “ಸೆ”, “ಮೆ”, ಮುಂತಾದವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಲಾಯಿತು. ಶೇಕಡ 60 ರಿಂದ 80 ರಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ಹಾಗೂ ವೃತ್ತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರ, ಪದಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆಂದು ಆರು ತಿಂಗಳ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದಿಂದ ಖಚಿತ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಈ ಮೌಖಿಕ ಮತ್ತು ಲಿಖಿತ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಾನು ಕೈಗೊಂಡೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ಸರಿಯಾದ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓದಲು ವಿಫಲರಾಗಲು ಕಾರಣ ತರಗತಿಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಬಾರದೇ ಇದ್ದುದಾಗಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಅವರಲ್ಲಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಕೊರತೆಯಿಂದಲ್ಲ.

ಬಹಳಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ಈಗಾಗಲೇ ಬರೆಯುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಕಲಿತಿದ್ದರಿಂದ ಬರವಣಿಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಷ್ಟಕರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬಹುತೇಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಹಾಗೆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ದಿನದಿಂದಲೇ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಅದನ್ನೇ ಹಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಕಾಲ ಪುನರಾವರ್ತಿಸಲು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಕಲಿಕೆಯಾಗಿದ್ದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅದನ್ನು ಅದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು ಅಥವಾ ಪುನರಾವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಓದುವುದನ್ನು ಆಸಕ್ತಿದಾಯಕವಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು ಹಾಗೂ ಒಮ್ಮೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಓದುವುದು ಬಂದರೆ ಬರವಣಿಗೆ ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಓದುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಕಲಿತುಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರು ತಮಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಓದುವುದನ್ನು ಸಂಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಅಂಗಡಿಗಳ ನಾಮಫಲಕಗಳು, ಜಾಹೀರಾತುಗಳಲ್ಲಿನ ಘೋಷವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಸಹ ಓದುತ್ತಾರೆ. ಭಿತ್ತಿಪತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಬರೆದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಥೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಓದಲು ಬಳಸಿದ ಪದಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಅಮ್ಮ	ಕಾಡು	ತಾತ	ಟೊಮ್ಮಾಟೊ	ಅಜ್ಜಿ	ಉಪ್ಪು	ಅಜ್ಜ	ಒಲೆ
ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ	ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ	ದೊಡ್ಡವನು	ದೊಡ್ಡವಳು	ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ	ಅಕ್ಕ	ಚಿಕ್ಕಿ	ಮರೆವು
ಪಾವು	ಮಮ್ಮಿ	ಗೆಳೆಯ	ಸ್ನೇಹಿತ	ಜೊತೆಗಾರ	ಎತ್ತು	ಹೊಲ	ನೀರು
ಅನ್ನ	ಬೇಳೆ	ಅಕ್ಕಿ	ರೊಟ್ಟಿ	ಉಪ್ಪು	ಚಟ್ಟಿ	ಕುಂಬಳಕಾಯಿ	ತಂದೆ
ಮೂಲಂಗಿ	ಜ್ವರ	ಮಾವು	ಬಾಳೆಹಣ್ಣು	ಕಿತ್ತಳೆ	ಪೀಚ್	ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ	ಹುಳಿ
ಗೋಣಿಚೀಲ	ಅತ್ತೆ	ಹೊದಿಕೆ	ಹಾಸಿಗೆ	ಮಂಚ	ನದಿ	ಚಾಪೆ	ಪುಸ್ತಕ
ಚಹಾ	ಸಕ್ಕರೆ	ಅಜ್ಜಿ	ಸಿಹಿ	ಹುಳಿ	ಬಿಸ್ಕೆಟ್	ಟಾಫೀ	ಮಣ್ಣು
ಕಲ್ಲು	ಒಲೆ	ಕಡ್ಡಿ	ಹುಡುಗಿ	ಕುರ್ಚಿ	ಮೇಜು	ಹೊಳೆ	ಚಾಪೆ
ಪೆಟ್ಟಿಗೆ	ಡಬ್ಬು	ಮದುವೆ	ಮೆರವಣಿಗೆ	ಊಟ	ಪ್ರಸಾದ	ರವೆ	ಮಿಠಾಯಿ
ಈಜು	ಪಕೋಡೆ	ಜಿಲೇಬಿ	ಏಣಿ	ಹೂವು	ಮರ	ಹಾಲು	ದಾದಿ
ಎಮ್ಮೆ	ಕುರಿ	ಎತ್ತು	ಹಸು	ಗೊಬ್ಬರ	ಹುಲ್ಲು	ಘಂಟೆ	ರಸ್ತೆ
ಬಾಗಿಲು	ಬಣ್ಣ	ಪೈಜಾಮ	ಬಾಗಿಲು	ಕೀಲು	ಹೊಲ	ವರಾಂಡ	ಮನೆ
ರಸ್ತೆ	ಹೋಟೆಲ್	ಮಡಕೆ	ಉಯ್ಯಾಲೆ	ಭಾವಣಿ	ಕಿಟಕಿ	ಹೊಳೆ	ಮಡಕೆ
ಮಿಂಚು	ಉಣ್ಣೆ	ಎಮ್ಮೆ	ಕಪ್ಪೆ	ಧಾನ್ಯ	ಕಾಡು	ಪಿಕಾಸಿ	ದಾರಿ
ಗೋಣಿಚೀಲ	ಟಿ.ವಿ.	ಸಿ.ಡಿ.	ಕನ್ನಡಿ	ಚಾಚಣಿಗೆ	ಕೂದಲು	ಶಾಂಪೂ	ಎಣ್ಣೆ
ಕ್ರೀಂ	ಮಸಾಲೆ	ಅರಿಶಿನ	ಧನಿಯಾ	ಹಾಲು	ಮೊಸರು	ಗಾಡಿ	ಕಾರು
ಔಷಧಿ	ಫೋಟೋ	ಕಾಫಿ	ಪೆನ್	ಪೆನ್ಸಿಲ್	ರಬ್ಬರ್	ನದಿ	ಹಾರೆ
ಹೊಳೆ	ಪ್ರಸಾದ	ಸಾಬೂನು	ಎಣ್ಣೆ	ಉದ್ದು	ಒಡವೆ	ಬಳೆ	ಹಲ್ಲಿ

(ಇದು ಲೇಖಕರು ತಮ್ಮ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದ ಮೂಲ ಹಿಂದಿ ಲೇಖನದ ಆಯ್ದು ಭಾಗದ ಅನುವಾದ)

ಲೇಖಕರು:

ದಿವಂಗತ ಹೇಮರಾಜ್ ಭಟ್ (ಬಾಲ್ ಸಖ)ರವರು ಉತ್ತರಕಾಶಿಯ ದುಂಡಾದಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯ ಸಹಶಿಕ್ಷಕರು. ಅವರು ಬರಹಗಾರರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕನಾಗಿ ಪಡೆದ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳ ಆಯ್ದು ಭಾಗಗಳು “ನ್ಯಾಶನಲ್ ಪೋರ್ಟಲ್ ಫಾರ್ ಟೀಚರ್ಸ್” ನ ಆನ್‌ಲೈನ್ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿವೆ.

ಅನುವಾದಕರು: ತಾ.ಶ್ರೀ.ಗುರುರಾಜ್